

била предъ гибель. Момчилъ виждалъ това. Той предчувствувалъ страшната опасностъ, която виснѣла надъ християнската земя: турското нашествие. Измѣната и вѣроломството обаче на Кантакузена го възмущавало: той миналъ на страната на най-голѣмитѣ Кантакузенови противници — претендентката за византийския престолъ, императрица Анна. Съюзенъ съ нея, той обърналъ оръжжието си срещу Кантакузена. Неочаквано, той нападналъ гарнизона му, недалечъ отъ Гюмурджина, нанесълъ страшно поражение на византийската войска и ранилъ въ битката самия Кантакузенъ. Следъ това, спускайки се съ своитѣ български дружини къмъ морето, при Абедеке (Палистиналонъ — Балабтурунъ, между Логонския заливъ на Тракия), той изненадалъ турскитѣ военни кораби, натоварени съ Малоазиятски съюзници на Кантакузена, нападналъ ги внезапно и запалилъ корабитѣ имъ, а едновременно съ това — обградилъ съ другъ български отредъ и самиятъ византийски лагеръ, разбилъ го, така че, византийцитѣ едва успѣли да се спасятъ, като се изпокрили и прѣснали въ безпорядкъ въ близкитѣ гори на Кумуцене (Гюмюрджина).

Победата надъ турскитѣ военни кораби и разбиване войскитѣ на Кантакузена въздигнали името на Момчила, обкръжили го съ ореола на славата: той станалъ прочутъ за